
Van de voorzitter

Beste Vrienden,

Het nieuwe jaar is weer begonnen. De winter ook op het moment dat ik dit voorwoord schrijf. Buiten vriest het acht graden en Nederland is in de ban van het schaatsen en de mogelijke Elfstedentocht. Maar ik richt vooralsnog mijn aandacht meer op de komende atletiekevenementen.

Op 10 december j.l. is er in het Olympisch Stadion te Amsterdam een start gemaakt met de voorbereidingen voor het EK-Atletiek Amsterdam 2016. Rien van Haperen, hield daar als kwartiermaker EK 2016 een gloedvol betoog hoe dit atletiektoernooi voor de eerste keer op Nederlandse bodem georganiseerd zal gaan worden onder de noemer 'Athletics like never before'. De EK 2016 moet een belevenis worden; een oranje volksfeest in een uitverkocht Olympisch Stadion. Een enorme klus als je bedenkt dat er maar liefst 1.250 atleten en 850 teamofficials uit 50 landen worden verwacht; 1.000 VIP's, 900 media- en persmensen en 300 wedstrijdofficials. Uiteindelijk zal de organisatie uit 40 personen bestaan en hoopt men een beroep te kunnen doen op 1.750 vrijwilligers! Aan het enthousiasme en de ervaring van Rien van Haperen zal het niet liggen. Maar hij heeft vooralsnog niet de wind mee. Van groot belang zal het zijn om voldoende financiële middelen te kunnen genereren in de huidige tijd waar alleen maar verder bezuinigd wordt. En hij zal natuurlijk ook met een plan van aanpak moeten komen hoe het EK ingevuld en afgestemd kan worden op de OS 2016 in Rio de Janeiro en met EURO2016. We wensen Rien hierbij heel veel succes. Individuele leden van het bestuur van de Vrienden hebben hun expertise al aangeboden bij de organisatie van dit evenement. Wellicht dat ook u als een van de 1.750 vrijwilligers aan het succes van dit toernooi kan bijdragen?!

Verder wil ik onder uw aandacht brengen dat Jan Willem Landré met ingang van 1 april a.s. in dienst zal treden als algemeen directeur van de Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie (Atletiekunie). De Atletiekunie denkt met Jan Willem Landré op een uitstekende manier invulling te kunnen geven aan haar ambities. Beide partijen van harte gefeliciteerd en veel succes toegewenst! Wij als (bestuur van de) Vrienden zien uit naar de samenwerking met de nieuwe directeur!

Maar eerst komt het NK-indoor eraan. Ik heb begrepen dat velen van u zich hebben aangemeld voor het Vriendentrefpunt. Leuk. Kunnen we samen onder het genot van een hapje en drankje genieten van prachtige atletiek!

Tot bij het trefpunt bij het NK-indoor of tot de volgende Vriendenband.

Els Stolk, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Kees de Kort, Lange Trekke 17, 5071 TR Udenhout,

Tel.: 013 5112583 of 06 10150009,

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl

Opzegging lidmaatschap

- Nico Salet en zijn vrouw Sophia die donatrice was.
- Antonius Smits, woonachtig in Duitsland.

Overleden

- Op 17 december 2012 is ons lid Ton Pallesen op 87-jarige leeftijd overleden.
- Op 30 december 2012 is ons lid Herman Sluiter overleden op 76-jarige leeftijd.

Nieuwe leden

- Krista Aukema, Veldmansweg 44, 9257 VS Noardburgum (Friesland). Telefoon 06-12132388, e-mail krista.aukema@gmail.com Geboortedatum 20 september 1967. Krista liep de 800 m en 1500 m en sporadisch de 3000 m. Op al deze onderdelen werd ze Nederlands kampioen.

Wijzigingen:

- Het e-mailadres van Willen van der Krogt is gewijzigd naar wimvanderkrogt@xs4all.nl
- Het e-mailadres van Peter van Leeuwen is geworden leeuw1615@upcmail.nl
- Lidy Makkinje-Vonk heeft haar e-mailadres doorgegeven. Het is lidymakkinjevonk@gmail.com
- Piet van der Kruk heeft zijn e-mailadres doorgegeven. Het is pietvanderkruk@ziggo.nl
- Anton Leewis is naar verpleeghuis Zonnehuis in Vlaardingen verhuisd en heeft nu het p/a adres: P.A. van Wilsem, Gedempte Biersloot 40d, 3131 HK Vlaardingen. Het telefoonnummer van P.A. van Wilsem is 06-48085507
- Trudy Wunderink-Ruth gaat alweer enkele jaren door het leven als Trudy Ruth. Haar e-mailadres is trudyruth@gmail.com
- Eric van Amstel is verhuisd naar Kanunnikencour 2 E, 6211 KV Maastricht
- Feico Jansma uit Oudehorne heeft het e-mailadres f.g.jansma@chello.nl
- Het e-mailadres van Bert Krijnen is geworden egbertuskrijnen@gmail.com

Tip: wijzigingen meteen doorvoeren in de apart verstrekte ledenlijst.

Opmerking: graag bij een adreswijziging er rekening mee houden dat je het nieuwe adres niet alleen stuurt naar de Atletiekunie, maar ook naar het secretariaat van de Vrienden. Wij krijgen adreswijzigingen namelijk niet automatisch door van de Atletiekunie.

In Memoriam Ton Pallesen

Op 17 december 2012 overleed ons lid Ton Pallesen. Op de begrafenis op 22 december sprak Marian Thomas mede namens vele door hem getrainde atleten.

Ton Pallesen in 1963.
*(foto beschikbaar gesteld
door Corrie Vos-van Wijk)*

Lieve Tiny, kinderen, kleinkind, familie, vrienden en oud-atleten.

Maandag kreeg ik via de telefoon van Mariet (een oud-atleet) het bericht, zoals zij het zei, *Ton is overleden*. Ik antwoordde: *goh, Mariet nu is onze trainer dood* en we waren even stil.

Na jaren, zoals zo velen van jullie, bij Ton getraind te hebben, is hij altijd onze trainer gebleven. Na de actieve periode hebben wij altijd contact gehouden. Mijn kinderen noemden hem Ton, en zij wisten: dat is de trainer van mijn moeder.

Ton was een pure atletiekkliefhebber en dat heeft voor hem en zijn gezin en ook voor ons een heel groot gedeelte van zijn en ons leven bepaald. Bij de atletiekvereniging DEM heeft Ton vele Nederlandse kampioenen voortgebracht en ook op

Europees niveau en mij persoonlijk naar de Olympische Spelen van Mexico 1968 gecoacht, voor mij fantastisch en voor Ton een grote eer. Zijn inzet was 100 procent en als jij ook die inzet had, deed hij alles voor je om een kampioen van je te maken.

Ton was van het experiment en afwisseling in de training. Wij hebben nog eens met bijlen op grote hakblokken staan hakken. Daar werd je sterk en explosief van. Hij gaf als een van de eerste trainers in Nederland krachttraining met gewichten. Hij tekende de toestellen en liet ze op de Plaatwellerij, waar hij werkte, in elkaar zetten en lassen.

Ton was een echte meidentrainer, hij hield van een geintje en ik herinner me nog de geweldige sneeuwballengevechten. Dat kon ook allemaal. We trinden hard en het was ook gezellig. Hij heeft velen van ons horden leren lopen en nu heeft hij, zoals het zo mooi op de kaart staat, de laatste horde genomen.

De laatste jaren was zijn woordenschat niet meer zo groot. Als ik bij hem was, vertelde ik van vroeger en hij genoot er van en zei dan *ja, jaaa*.

Ton, we zullen je missen en vooral de avonden dat we bij jullie thuis waren en we de hele avond over atletiek kletsten. Voor ons was dat gewoon en voor anderen wel eens overdreven.

Ja, onze trainer is dood.

In Memoriam Herman Sluijter

Afscheidsrede van Joop Kant bij de crematie van Herman Sluijter op 4 januari 2013, uitgesproken mede namens de Atletiekunie en de Vrienden van de K.N.A.U.

Lieve Annie en familie, beste sportvrienden, dames en heren.

Niet alleen als sportvriend van Herman sta ik hier, ook twee atletiekorganisaties hebben mij verzocht om hun condoleances hier over te brengen. Het hoofdbestuur van de Atletiekunie en het personeel van het Bonds bureau op Papendal zijn geschokt door het overlijden van Herman. De "starter met de snor" die op de 25ste van deze maand 77 jaar zou zijn geworden was ondermeer nationaal en internationaal starter, schoot jarenlang deelnemers aan de Nederlandse kampioenschappen weg en was ook DE starter van de FBK-games in Hengelo. Eén van de hoogtepunten uit zijn

Herman Sluijter kon het starten niet laten. Hier ziet u hem in actie tijdens een competitiewedstrijd bij AV Almere 81 op 26 juni 2011.

(foto Giovanni Doesburg)

gewaardeerde carrière was toch zeker zijn starten tijdens de Europese kampioenschappen indoor, in de voormalige Houtrusthallen in Den Haag in 1989.

Herman was een zeer consciëntieuze starter, die alles tot in de puntjes wilde hebben en zich op voorbeeldige wijze voorbereidde op de wedstrijden. Hij ging goed met de atleten om en dat wil toch wat zeggen wanneer je topsprinters onder je commando hebt die, gierend van de zenuwen, toch een pikstart willen versieren. Herman had het starten in de vingers.

De Atletiekunie beloonde hem als uitstekende vrijwilliger, die ook andere taken had binnen de atletiek (zoals juryzaken), in 2006 met het Unie-erekruis in goud.

Herman was ook lid van de Vereniging Vrienden van de K.N.A.U.. Dat is een club van ongeveer 300 ex-Olympiërs, oud-kampioenen, ex-internationals en oud-topjuryleden. Als het even kon, bezocht Herman met zijn Annie de reünies en andere bijeenkomsten van de vereniging. Herman en Annie waren graag geziene gasten.

Ook schoten oud-topatleten Herman op die reünies nog wel eens aan met vragen en opmerkingen over zijn starterverleden. Het bestuur van De Vrienden en de leden van die vereniging zullen "de starter met de snor" zeker missen en zij wensen Annie en haar familie de kracht toe om dit enorme verlies te dragen. Wat het starten betreft werd Herman de opvolger van Ed Meeuws; toen (medio jaren 70 van de vorige eeuw) een soort "startersgoeroe" binnen de K.N.A.U.. Ed leidde en begeleidde Herman naar een uitstekend niveau. Gezien zijn slechte gezondheidstoestand kan Ed Meeuws hier helaas niet aanwezig zijn. Diverse keren brachten Annie en Herman een bezoek aan Ed in het wooncentrum voor ouderen in Capelle a/d IJssel,

---

wat hij zeer waardeerde. Toen ik Ed van de voorgeschiedenis en het overlijden van Herman vertelde, raakte deze 88-jarige sportvriend van Herman flink geëmotioneerd. Namens Ed Meeuws hierbij de condoleances aan het adres van Annie en familie.

Hoe ben ik destijds in aanraking gekomen met Herman Sluijter? Zelf was ik microfonist van nationale en internationale wedstrijden waar Herman als starter optrad. Gaandeweg ontstond er een "klik" die uitliep op wederzijdse vriendschap. We hebben vele mooie jaren gehad. Het zou te ver voeren en het zou ook niet goed mogelijk zijn alle fijne dingen uit die tijd nu de revue te laten passeren, maar één hoogtepunt is Herman, Annie en zoon Jeroen na circa 20 jaar altijd bijgebleven. Dat was de 3-weekse groepsreis naar Maleisië, die destijds door mijn vrouw werd georganiseerd. Een trip inderdaad om nooit te vergeten. En om een wat recenter gebeuren te noemen: de viering van het 50-jarig huwelijksfeest van Annie en Herman op 10 augustus 2011 op het zeilschip "De Bounty" met een tocht over het Markermeer, gevolgd door een dinerbuffet in Batavia-Haven. Dat was top!

Naarmate men ouder wordt zie je steeds meer mensen uit je omgeving wegvallen. Dat is een realiteit waarmee je moet leren leven. Soms is dat erg moeilijk.

"De man met de snor", zullen mijn vrouw en ik niet snel vergeten. Daarvoor hebben we te goede herinneringen aan Herman.

Tenslotte eindig ik met een cliché, maar het is wel de waarheid: Gelukkig hebben we de foto's en de videofilms nog.

Herman, bedankt voor je vriendschap.
Moge jouw geest in vrede rusten.

-SPORTBLESSURES EN REVALIDATIE
-INNOVATIE IN FYSIOTHERAPIE EN
MANUELETHAPIE
-ARBO-ZORG

Min. v. Houtenlaan 123-a, VELSEN-ZUID, tel: 0255-510710, www.careworx.nl

---

Olympisch jurygeknoei – een reactie

In de Vriendenband van oktober 2012 beschreef Chris Konings een aantal zaken die hem tijdens de Olympische Spelen van Londen waren opgevallen en die hij bestempelde als 'Olympisch jurygeknoei'. Vervolgens daagde hij Vriend John Schoemaker uit om te reageren. Wat deze prompt deed. Vanwege de veelheid aan informatie over de jaarlijkse reünie lukte het ons echter niet om Johns kopij mee te nemen in De Vriendenband van december. Dus publiceren wij diens reactie in dit nummer. Op gevaar af dat u het 'oude koek' zult vinden. Wij vonden de reactie in elk geval interessant genoeg om deze alsnog mee te nemen. (PW)

Beste Chris,

In de Vriendenband van oktober schreef jij een artikel over “Olympisch jurygeknoei”. En daarin vroeg je aan het eind naar mijn commentaar. Tsja, je kent me een beetje. En dus bij deze. Al wil ik geen commentaar geven, maar een stuk uitleg van de praktijk.

Mijn eerste reactie is er één van “de beste stuurlui...”. Maar dat is te gemakkelijk. Een tweede is dan één van: “Maar Chris, jij bent zelf ook volgens de administratie van de Atletiekunie jurylid en zelfs scheidsrechter”. Maar neen, dat is ook te makkelijk en te persoonlijk. En doet geen recht aan feitelijkheden.

Ik heb het enorme voorrecht gehad om drie weken na dit Olympische evenement in dat zelfde stadion in Londen als International Technical Official bij de Paralympische Spelen te mogen werken. En daar heb ik met een groot deel van dezelfde Britse juryleden en officials mogen samenwerken. En neem van mij aan: zij zijn van topkwaliteit (als je dat zo mag omschrijven). En gelukkig zijn het geen robots en kunnen ze fouten maken. Uit gesprekken met hen kan ik melden, dat zij daar zeker van doordrongen waren. En niemand zit te wachten op zaken die, met de hele wereld naar je kijkend, niet geheel conform gaan. En uit persoonlijke ervaring kan ik zeggen dat in de hectiek van een dergelijk evenement, waar je dagelijks van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat actief bent en dat gedurende bijna twee weken, er heel menselijk wel eens zaken niet lekker gaan. Ik heb dat ook bij de Paralympics weer “aan den lijve” ondervonden.

De hectiek houdt in dit geval bijvoorbeeld in, dat je in een stadion gevuld met 80.000 mensen en tientallen camera’s om je heen moet werken. En daar wen je niet eenvoudig aan. Want bijvoorbeeld het geluidsniveau van een dergelijke massa mensen grenst aan de pijngrens.

Maar goed, mag geen argument zijn voor het maken van fouten. Hoewel een jurylid of een official vaak in een split-second een beslissing moet nemen. En er meestal geen tijd is om te aarzelen. Geen tijd voor direct terugzien van beelden, want de wedstrijd moet door.

Even inzoomend op de genoemde vier gevallen.

► Het eerste voorbeeld (*geknoei bij de kwalificaties van het hoogspringen vrouwen*) kan ik niet inschatten. Ik heb het niet gezien, maar klinkt als vreemd. Het is overigens nimmer een jury (moet ook jij weten, Chris) beslissing, maar een beslissing van de organisatie in totaal. Dit soort zaken ligt bij een Technisch Gedelegeerde van de IAAF. En reglementen schrijven zaken duidelijk voor.

► De tweede case (*Asafa Powell die op de 100 m de laatste 10 à 15 meter in de baan van Churandy Martina loopt*) is helaas een beetje preken voor eigen parochie, Chris. Een atleet mag zijn baan verlaten op het rechte stuk, als hij geen atleet hindert en er geen voordeel van heeft. Dat was hier het geval. En als Martina meent er last van gehad te hebben, kon hij daar tegen protesteren. En van de spikepunt van vier jaar geleden? Beetje flauw. Want als je de beelden van toen bekijkt, weet je beter.

► Dat duw- en trekwerk op een 800 meter (*van zevenkampster Schwarzkopf, die op de 800 m wegens duw- en trekwerk aanvankelijk naar 16^e/17^e plaats terug kukelde en pas een uur later hoorde dat ze alsnog tweede was geworden*) is ook altijd een interpretatie van mensen. Toegestaan? Nee, natuurlijk niet. Want je benadeelt altijd iemand (zie boven). Langs de kant van een baan zitten een stuk of twintig umpires. Dit zijn juryleden die als taak hebben bij het lopen te kijken of alles conform de regels geschiedt. Iets dat

Lilli Schwarzkopf in Londen aan de leiding voor Jessica Ennis en Tatyana Chernova in de 800 meterserie waarin zij aanvankelijk van duw- en trekwerk werd beticht.

(foto Wikipedia)

een jurylid bij een technisch onderdeel ook doet. Als hij/zij een overtreding (zoals dit duwwerk) meent te signaleren, dan rapporteert hij/zij dat. En ook hier moet in een split-second op basis van observatie en interpretatie een “uitspraak” gedaan worden. Altijd is pas de observatie van meerdere umpires aanleiding tot een rapportage. De scheidsrechter moet op basis van deze rapportage dus een beslissing nemen. En dat kan een diskwalificatie zijn. Daarbij

kan een scheidsrechter (officiële) beelden gebruiken die beschikbaar zijn (en die zijn er

---

vanuit vele hoeken). Dus een interpretatie. Maar men verwacht ook dat dit “snel” gebeurt. Als er daarna een protest komt op deze beslissing, zal een jury d’appel zich buigen over deze zaak en zal een uitspraak doen. Zij kunnen dus een andere interpretatie hebben. Maar hebben dan ook vaak meer tijd daarvoor. En dan ben je gauw een uur later.

► Over het vierde geval (*de worp van kogelslingeraarster Betty Heidler, die na ca 78 meter landde, maar aanvankelijk als een worp van 72,50 werd geregistreerd. Pas veel later werd hij alsnog met een stalen meetlint nagemeten en kreeg zij alsnog 78 meter en daarmee het brons toebedeeld*) kan ik helaas alleen maar zeggen, dat ik het ook niet gezien heb op TV. Alleen maar de vele verhalen gehoord. Vrij kort na het voorval heb ik op Facebook een stukje gelezen van ons geacht lid Sylvia Barlag, waar zij heel duidelijk uitleg gaf over hetgeen gebeurd was. Het was o.a. een communicatie probleem, gevoed door wat twijfels van mensen. Gelukkig had de man die de elektronische afstandsmeter bediende wel degelijk de tegenwoordigheid van geest om de gemeten afstand in het geheugen van het apparaat op te slaan en de man in het veld had een muntstukje op de landingsplaats gestoken. Het meten achteraf was dan ook grotendeel om te bevestigen wat er geconstateerd en al vastgelegd was. Blijft natuurlijk jammer dat zoiets gebeurt. Concentratie van mensen.

Als laatste kan ik zeker meegaan in hetgeen door Chris wordt gesteld m.b.t. het meten. Het opmeten van discusworpen, maar ook bij kogel(slingeren) en speer is een schijnnaauwkeurigheid op deze manier. Maar is het dat ook niet bij springen? Er bestaat wel degelijk een methode om met gekalibreerde camera’s exact afstanden te meten. De beelden die we via de TV zien geven daar al een aardig voorbeeld van. Je kan met zo’n camera exact de landingsplaats vastleggen en dus meten. Zonder meetlint, zonder persoon die achter het werpmateriaal aanholt om de juiste plek te markeren. Zou een hoop minder gevaar voor de jury met zich meebrengen. Bij verspringen wordt het soms gebruikt. Is helaas nog vrij kostbaar. Maar als je de sport serieus wilt nemen, zal dit moeten. De atleten zijn allemaal professionals.

Zo Chris. Ik hoop dat e.e.a. duidelijk is. Al denk ik (ik ken je ongeveer een halve eeuw) dat dit niet je laatste kritische noot zal zijn. Kom maar. Je weet me te vinden.

John Schoemaker

**Vraag onze
nieuwe catalogus aan!**

GROEN

Even voor sluitingstijd. (De beste tijd om sportschoenen te kopen, want dan zijn je voeten doorgaans in de zelfde conditie als waaronder verreweg de meeste mensen trainen.)

Een recreatieve hardloper, ongeveer 60 jaar oud, stond bij de kassa van de sportzaak en vroeg een plastic draagtas voor zijn zo juist aangeschafte nieuwe paar loopschoenen.

“U kunt beter uw eigen boodschappentas meenemen, want die plastic tassen zijn niet goed voor het milieu”, zei het meisje waarbij hij af moest rekenen. De man mompelde een verontschuldiging en zei: “In mijn tijd hadden we dat milieugedoe niet”.

Waarop zij antwoordde: “Daarom hebben wij nu een probleem. Uw generatie had lak aan het redden van het milieu voor toekomstige generaties”.

Het was even stil, toen barstte de klant los.

“Tja, je hebt eigenlijk gelijk, in mijn tijd hadden we niets met ‘groen’. Vroeger brachten wij de melk-, limonade- en bierflessen terug naar de winkel. Die stuurde de flessen door naar de fabriek, waar ze werden gewassen, gesteriliseerd en opnieuw gevuld. Wij bleven keer op keer dezelfde flessen gebruiken. Maar we hadden niets met ‘groen’ in die dagen.

Kruideniers (weet jij wel wat dat zijn?) verpakten onze boodschappen in papieren zakken, zodat wij die weer voor van alles en nog wat konden gebruiken. We gebruikten ze niet alleen als afvalzakken, maar ook als kaften voor onze schoolboeken. Wij deden dit om de boeken te beschermen, ze waren tenslotte niet ons eigendom. (Boeken werden door de school verstrekt.) Door het kaft konden we onze boeken ook een persoonlijk tintje geven. We spaarden zo ook bomen, maar jammer hè, dat we in die dagen niets met ‘groen’ hadden.

Vroeger wassen onze moeders de katoenen luiers van de baby's omdat er geen wegwerpluiers waren. We droogden onze was aan de waslijn, niet in een energievretende droger. We gebruikten zo wind- en zonne-energie voor onze kleren. Onze kinderen kregen kleren van hun grote broer of zus, maar al te vaak dus niet nieuw. Natuurlijk heb je gelijk jongedame, wij hadden echt niets met ‘groen’.

In onze tijd hadden we één radio in huis, later soms één televisietoestel. Niet een TV in iedere kamer. Het scherm had de grootte van een A-viertje, niet eentje zo groot als de provincie Utrecht.

Het klutsen en roeren in de keuken ging met de hand, we hadden geen elektrische machines die alles voor ons deden.

Als we een breekbaar object met de post moesten versturen werd dit eerst verpakt in krantenpapier om het breken te voorkomen, niet in plastic bolletjes.

Het grasmaaien ging met de hand en we gebruikten menselijke kracht, geen benzine of elektriciteit om een motor aan te drijven. Inderdaad, ‘aan groen doen’ kwam niet bij ons op.

Als we dorst hadden dronken we uit de kraan of een fontein zonder daarvoor iedere keer een plastic bekertje te gebruiken. We vulden onze pennen keer op keer bij met inkt, zonder iedere keer nieuwe te kopen. En we vervingen de scheermesjes als het mesje bot werd. Maar we deden niets aan ‘groen’ in die tijd.

Wij liepen de trappen op, want lang niet ieder gebouw had liften en lopend haalden we onze boodschappen. Vroeger pakten we de tram of bus als we verder weg moesten en de kinderen fietsten naar school voordat ouders in een 24 uren taxiservice veranderden met machines van 300 pk, voor maar al te vaak ritjes van twee straten ver.
‘Aan groen doen?’ Laat me niet lachen.

We hadden één stopcontact in de kamer en geen rijen om een dozijn of meer elektrische apparaten te voeden. Ook hadden we geen computer gadget dat een signaal opvangt van een satelliet duizenden kilometers ver in de ruimte, om ons te vertellen waar de dichtstbijzijnde snackbar is.

Is het niet triest dat jij, als vertegenwoordigster van de huidige generatie, klaagt over hoe verspillend wij ouderen-van-nu toen waren, alleen omdat wij niets met ‘groen’ hadden in die tijd?

Als we aan sport deden dronken we na de training een glaasje thee in de kantine in plaats van troep uit plastic wegwerpflesjes. Als een van onze trainingsmaten iets te vieren had, aten we er een gevulde koek bij die de kantinebeheerder uit een blikken trommel haalde, zonder cellofaantje.

Onze sportkleden vonden eens per week een plekje in de wastobbe en omdat we ze snel weer nodig hadden, erna door de wringer zodat ze eerder droog waren.
Je ziet, je hebt helemaal gelijk, ‘aan groen doen’ kwam niet bij ons op.

Als we zelf niet aan een wedstrijd deelnamen, luisterden we op zondagmiddag van vier tot zes naar het enige sportprogramma dat in de week werd uitgezonden. (Met om half vijf de uitslagen van de eredivisie door Frans ‘null-nnull’ van Turenhout.)

We vroegen elk jaar aan Sinterklaas een boekje met de dienstregeling van de NS om vast te kunnen stellen welke trein het best geschikt was om de plaats waar een wedstrijd werd gehouden, tijdig te bereiken.

Ook dit heeft allemaal niets met ‘groen’ van doen.

Lopen deden we natuurlijk buiten, op de baan of in de natuur in plaats van in de sportschool.

Bij de baan was geen parkeerplaats maar een fietsenrek. Als we na de training naar huis wilden en we zagen dat de band van de fiets lek was, belden we in de bestuurskamer voor

---

een dubbeltje met de bakelieten telefoon in plaats van met zo'n handig kunststof apparaatje dat iedereen heeft en dat àlles kan, naar huis. Kwam pa, met een doosje bandenplakspullen. En als hij niet thuis was zat er niets anders op dan te lopen. Soms had je geluk. Was er nog een trainingsmaat die een eind de zelfde kant op moest en mocht je achterop, met één hand je eigen hobbelerende fiets meesleurend.

Als de sintelbaan na een vorstperiode of zware regenval erg ongelijk was geworden, pakten we met ploegje een zware houten lat met zo'n ijzeren mat eraan om de baan eerst zo goed mogelijk te egaliseren, te 'vegen' voor we aan de training begonnen. Zo gebeurde onze lichaamsoefening automatisch, door ons werk en die manier waarop wij met onze sport bezig waren. Wij hoefden niet naar een 'health centre' om op lopende banden te rennen die elektrisch worden aangedreven. Maar, je hebt absoluut helemaal gelijk, wij deden niets aan 'groen'.

Ja, het is waar. We hebben jullie inderdaad een volkomen verkeerd voorbeeld gegeven. En geef nu mijn schoenen maar, dan kan ik tenminste straks buiten een lekker stukje gaan hollen. Als ik daarbij langs de sportschool kom, zal ik nog even vriendelijk naar je zwaaien, als ik naar binnen kijk en jou op zo'n elektriek apparaat zie ploeteren. Tussen haakjes, staan die lopende banden, fietsen, eh ... sorry, hometrainers en roeimachines tegenwoordig voor het raam, op zo'n manier dat je naar buiten kijkt als je erop bezig gaat, om je de illusie te geven dat je lekker gezond in de buitenlucht bezig bent?

Tot dan meisje en een net zo prettige avond als ik mezelf toewens."

Hugo Tijmsmans

Stille krachten

Zelden treden ze op de voorgrond, de bestuursleden Ellen van de Bunt-Heemskerk (links) en Riet van der Enden. Zij zijn echter al sinds jaar en dag de drijvende krachten achter de jaarlijkse reünie van de Vrienden van de K.N.A.U., zoals hier die van vorig jaar in Eindhoven. Beiden mogen dus best eens in de spotlights worden gezet en dat doen wij middels dit plaatje, gevangen door de lens van medebestuurslid en fotograaf Ed Turk. (PW)

Het ene boek of het andere

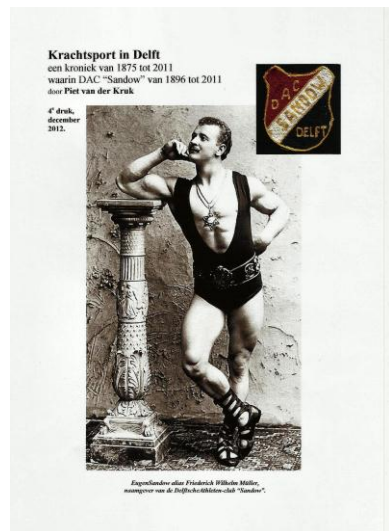
Wie atleet is geweest, wil zijn kennis en ervaring die tijdens de sportieve loopbaan werd opgedaan, vaak overdragen op een volgende generatie. Dit valt alleen al af te leiden uit het grote aantal oud-atleten dat in een volgende levensfase kiest voor een rol als trainer of coach. Het zal wel niet exemplarisch zijn voor de atletieksport, dus ook voor vele andere sporten gelden, maar we hebben het hier nu eenmaal over de sport die ons als Vrienden van de K.N.A.U. bindt.

Een kleinere groep grijpt naar de pen - figuurlijk gesproken dan hè, want wie hanteert in werkelijkheid nog dergelijk ouderwets schrijfgerei? Die drang heeft in de loop der jaren heel wat artikelen opgeleverd in clubbladen, bondsbladen, 'plaatselijke suffertjes' en zo meer.

► Auteur 1: Piet van der Kruk

Andere koek wordt het wanneer men besluit om zijn kennis en ervaring in boekvorm vast te leggen. Dat vergt wel even wat meer tijd en inzet dan het op een bevroren achternamiddag in elkaar flansen van een artikeltje. Toch zijn ook van deze categorie verschillende voorbeelden in onze vereniging aanwezig. Neem nu Piet van der Kruk. Piet werd in de jaren zestig vier keer Nederlands kampioen kogelstoten, maar ook vijf maal Nederlands kampioen gewichtheffen, in welke laatste tak van sport hij deelnam aan de Olympische Spelen van 1968 in Mexico.

Van der Kruk, die zich na zijn sportloopbaan ontwikkelde tot bestuurder, heeft daarnaast diverse publicaties op zijn naam staan. Zo schreef hij enkele biografieën in het vlak voor de eeuwwisseling uitgekomen boek *De Top 500, De beste Nederlandse sporters van de eeuw*. Maar liefst elf hoofdstukken nam hij voor zijn rekening in het in 2003, ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van de Koninklijke Nederlandse Krachtsport en Fitnessfederatie, uitgegeven boek *100 Jaar krachtsport in 17 sterke verhalen*. En in 2008 schreef hij, samen met Ninon Vis, het boek *Nootdorpse Olympiërs*, waarin biografieën zijn opgenomen van een zestal Nootdorpers die ooit aan Olympische Spelen hebben deelgenomen.

Krachtsport in Delft

Als een vorm van -zoals hij dat zelf noemt- 'zinvolle vrijetijdsbesteding' werkte Piet van der Kruk daarnaast jarenlang aan een boek

---

over de geschiedenis van de krachtsport in Delft. Het boekwerk, getiteld *Krachtsport in Delft* met als ondertitel: *een kroniek van 1875 tot 2011 waarin DAC "Sandow" van 1896 tot 2011*, stelde hij enkele jaren geleden gratis ter beschikking aan DAC Sandow (zie de hier geplaatste foto van de kaft). Het was de eerste keer dat er over de krachtsport in Delft was gepubliceerd en dus kreeg hij erg veel reacties, van leden, maar ook van kinderen en kleinkinderen van oud-leden. Het werden er tenslotte zoveel, dat Piet besloot om de inmiddels vierde en uitgebreide druk ervan nu ook in officiële boekvorm uit te geven. Dit gebeurde eind vorig jaar. Het boek telt inmiddels 178 bladzijden, 43 meer dan de 1^e druk, en bevat tevens kleurenfoto's. Het is niet in de vrije verkoop verschenen, maar kan tegen betaling van € 20,00 per e-mail worden besteld. Wat Van der Kruk betreft is hiermee dit project beëindigd.

Gestrikt

Genoemde activiteit was echter AV'40 niet ontgaan. En aangezien deze Delftse atletiekvereniging in 2015 haar 75-jarig bestaan hoopt te vieren, meldde de voorzitter ervan zich al spoedig bij Piet met de vraag, of hij toe wilde treden tot de jubileum commissie en dan ook maar gelijk zo'n boek over de Delftse atletiek wilde maken. Piet: "Nee zeggen kan ik moeilijk, dus ben ik gestrikt. Alleen de eerste 15 jaar van de club heb ik gemist, dus kan ik met een enkel geheugensteuntje wel het een en ander op papier krijgen. Wel hoop ik wat hulp te krijgen van enkele jonge verenigingshonden die pakweg de laatste 15 à 20 jaar goed kunnen overzien. Ook dat zal wel lukken."

Wat zijn vrijetijdsbesteding betreft is Piet van der Kruk dus voorlopig weer even 'van de straat'.

► Auteur 2: Ruud Smit

Een auteur van een heel andere orde is ons lid Ruud Smit. Voordat ik hierop doorga echter eerst een korte introductie.

Ruud was de eerste hoogspringer in ons land die de nationale titel veroverde met de floptechniek. In 1971 was dat, toen hij op de NK in Drachten als enige de 2 meter overschreed met een sprong over 2,01 m. Dat had er in het Voetlicht-artikel over Peter Geelen in de vorige Vriendenband best bij mogen staan, vindt hij. En gelijk heeft-ie.

Smit begon relatief laat aan atletiek. Pas toen hij zich had aangemeld voor de UT in Enschedé, waar hij lid was geworden van de schaatsvereniging, en hij er op de 500 meter een keer werd uitgeschaatst door een atleet, zon hij op wraak en daagde hij de betreffende atleet uit om deze er op zijn beurt uit te lopen op de 400 m. Dat was het begin van Smits atletiecarrière, die dus uitmondde in die

Ruud Smit in 1971.
(foto's beschikbaar gesteld door Ruud Smit)

---

ationale hoogspringtitel in 1971. Ook op andere nummers was hij actief, zoals horden en hink-stapspringen en ook op die nummers bereikte hij op NK's verschillende finales, maar nooit het erepodium.

In 1977 liep Ruud Smit tijdens een voetbalwedstrijd een ernstige knieblessure op. "Bij een botsing zijn twee man er bovenop gevallen en waren mijn kniebanden doormidden. De vooruitzichten waren in het begin redelijk slecht: nooit meer sporten en lopen misschien mondjesmaat. Maar ondertussen heb ik zes marathons gelopen, dus ik ben voorspoedig hersteld. Alleen hoogspringen was niet meer mogelijk."

Die revanche op de 400 m, waar het allemaal mee begon, kwam er trouwens ook niet meer van. Ruud: "Dat is nooit gelukt, hahaha."

Misdaadroman

Maar goed, de automatisering werd dus zijn beroep, al was er uit een beroepskeuzetest ooit gekomen, dat creatief schrijver wel wat voor hem zou zijn. Ruud: "Dan is automatisering daar wel heel ver vandaan. Ik heb vroeger wel eens wat dingen geschreven, cabarettteksten ook, maar eigenlijk heb ik er verder niets mee gedaan."

Totdat hij enkele jaren geleden, tijdens een vakantie op een Zuid-Franse camping, in een opwelling besloot om een boek te gaan schrijven, een misdaadroman. "Nog diezelfde avond ben ik begonnen." Dat project is nu af, het boek draagt als titel *Programmeur in de val* en verschijnt binnenkort. Intussen is het echter al niet eens meer het eerste boek van Ruud Smit dat in druk verschijnt. Want eerder in 2011 verscheen reeds *Direct Gebundeld*, in een beperkte oplage en in eigen beheer uitgebracht. Ruud: "Dat is juist het aardige, ik ben op die camping aan die misdaadroman begonnen, maar dit kwam er tussendoor. Ik dacht: weet je wat, ik schrijf gewoon van die korte verhaaltjes uit de huiselijke omgeving op. Die heb ik later uitgediept. Dat zijn er zo'n 80, 90 geworden, die heb ik toen gebundeld en uitgebracht."

Ruud Smit anno nu.

Waarom dan nu een misdaadroman? "Ik lees zelf graag misdaadromans. Het genre ligt mij wel. Maar het is niet mijn ambitie om er echt een carrière in te krijgen. Het is een bezigheid", aldus Ruud Smit, die overigens intussen alweer aan een volgend project is begonnen. Want al doende komen er nu steeds meer ideeën bij hem boven borrelen. Dat boek zal volgens Ruud echter meer in de dramahoek terechtkomen. "Meer Kluun-achtig. Dus daar ga ik toch een ander genre proberen. Ik ben al halverwege en hoop dat het eind van dit jaar klaar komt."

Van een stukje vrijetijdsbesteding begint het intussen aardig op een volbloed schrijversactiviteit te lijken. Ruud: "Och, ik vind het leuk om te doen. Ik ben geen TV-kijker, dus dat scheelt. Waar ik anders misschien zelf zat te lezen, schrijf ik nou regelmatig stukjes op."

SR **START
TO RUN**
powered by atletiekunie

ik zie je zaterdag!

RUNNER'S
ECHO

POLAR
LISTEN TO YOUR BODY

Gerenoveerd krachthonk R.A. geopend

Op zaterdagmiddag 3 november had ik de eer om op uitnodiging van het bestuur (van Rotterdam Atletiek – PW) het gerenoveerde krachthonk te openen.

Toen onze voorzitter Joop van Leersum mij half oktober vroeg of ik begin november de opening wilde verrichten, deed ik Joop de suggestie om daarvoor Walter Suvaal te vragen, omdat Walter vanaf de oplevering in 1983 de inrichting van het krachthonk had verzorgd. Maar Joop zei me dat de eer van de (her)opening mij toekwam, vanwege mijn bemoeienissen bij de renovatie van de sintelbaan Nenijs tot een kunststofaccommodatie. Daarop stemde ik maar toe.

Naast Walter wil ik nog enkele leden noemen die aan de inrichting hebben meegewerkt. Sjaak Ruhl hielp Walter met het aanbrengen van de houten vlonder en de plaats waar het voorslaan e.d. moest gaan plaatsvinden. Onze toenmalige voorzitter Gerard Giesen ging met Walter en mij mee naar het bedrijf van Ab Slaman in Amsterdam om het nodige haltermateriaal e.d. te bestellen. Walter maakte eigenhandig het multifunctionele krachtaapparaat, dat jarenlang dienst heeft gedaan. En Eric Tournier heeft dit jaar de vergroting van het krachthonk verzorgd. De door onze voorzitter in het vorige clubblad (RAtelaar - PW) aangekondigde verrassing in het krachthonk bleek zaterdag te bestaan uit drie wanden met door Erwin Suvaal vervaardigde vergrotingen van foto's uit de historie van DOS, Hollandia, SCR, Minerva, Metro, ASVR en R.A. tot en met foto's van onze huidige coryfeeën Churandy Martina, Patrick van Luijk, Brian Mariano, Robert Lathouwers en Ronald Hertog, onze Olympiërs.

Toen Walter en ik nog actief atleet waren, hadden we geen krachthonk. Omstreeks 1952 begonnen we wel met krachtraining, zoals ik vermeldde in mijn artikel in RAtelaar 06/10 van juni 2010 over onze eerste haltertrainingen. De primitieve halters werden in een materiaalhoek opgeborgen en de halteroefeningen, door ons gelezen in het boekje “Der Kugelstosz” van Toni Nett, deden we BUITEN !

De Nenijs was toen nog een sintelbaan, die uitstekend verzorgd werd door terreinknecht Henk v.d. Sijde. Er werden hier toen nog Nederlandse kampioenschappen gehouden, waarbij ik in 1959 in de stromende regen op een moerassige (sintel)aanloop kampioen werd op hink-stapspringen. Herman Timme, Bob van Yperen, Joop Klip, Ed Boere en ik deden op onze baan ook mee aan het N.K. Tienkamp, waarbij we met z'n vijven onder de eerste tien eindigden, wat trainer Joop Tournier bijzonder deugd deed.

De 6 houten kleedkamers waren onverwarmd. In elke kleedkamer waren twee kleine doucheruimtes met een kleine gasgeiser, waarvoor een stuiver in een automaat moest worden gedaan. Bij strenge vorst werd het water afgesloten en dan moesten we na de training ongewassen naar huis (op de fiets).

Doordat het spoorwegtalud steeds verder richting onze baan kwam te liggen, werd de baan aan de ene kant omlaag en aan de zijde van de Bentincklaan omhoog geperst. Er ontstond tussen startpunt 200 meter en finish tenslotte een hoogteverschil van bijna een meter! Daardoor werd de Nenijsbaan afgekeurd voor wedstrijden. Er werd toen door de toenmalige bestuursleden bij de gemeente gepleit voor een kunststofaccommodatie, eerst door voorzitter Jan Schikhof, daarna door de nieuwe voorzitter Hans Smeman en Joop Waterreus en tenslotte, in 1981 en 1982, door voorzitter Gerard Giesen, penningmeester Harrie Overzier, erelid Ed Meeuws en mijn persoontje. Na ontelbare besprekingen bij de Dienst Sport en Recreatie was deze dienst bereid om een voorstel bij de gemeente in te dienen voor een kunststofaccommodatie. We hadden gepleit voor een 8-laans baan, maar dat vond men te kostbaar (!). Ook een nieuwe overdekte tribune (de oude moest wijken voor parkeerruimte (!)) paste niet in de begroting. °)

De ingeschakelde architect had de bouwtekeningen gemaakt voor de kleedkamers, kantine en krachthonk. Omdat het door de architect getekende krachthonk niet groter was dan een kleedkamer zei ik, dat we een aanzienlijk groter krachthonk nodig hadden. Daarop werden de tekeningen gewijzigd met een groter krachthonk, maar voor dat grotere krachthonk moest onze vereniging zelf niet minder dan f 70.800,- (f 60.000,- plus BTW) opbrengen. Zuinige penningmeester Harrie Overzier had wel gezorgd voor een aardig banksaldo voor de vereniging, maar niet voldoende voor die f 70.800,-. Door het oprichten van een Club van Honderd werd f 10.000,- bij elkaar gebracht (zie lijstje in de kantine) en door donaties van door mij aangeschreven bedrijven als Philips, Shell, ECT, Norfolklijn, Nedlloyd, Billiton, Kühne & Nagel, Mars, Pakhoed enz., waarmee ik via mijn werk goede contacten had, kwam ook aardig wat geld binnen bij onze penningmeester.

°) **Sportstad zonder accommodatie**

Rotterdam profileert zich graag als sportstad. Toen er nog serieus sprake was van actie die zou moeten leiden tot het binnenhalen van de Olympische Spelen in 2028, gaven Rotterdam-bestuurders maar al te graag te kennen een hoofdrol te willen spelen bij de beantwoording van de vraag, waar de diverse olympische evenementen zouden moeten plaatsvinden. Nu die discussie is verstomd als gevolg van het door de nationale overheid ingenomen standpunt om de organisatie van die Spelen niet langer hoog op het verlanglijstje te zetten, ziet de Rotterdamse overheid nieuwe kansen. Zo onthulde op 18 oktober jl., bij de huldiging van de Rotterdamse paralympiërs die afgelopen zomer successen hadden behaald op de Paralympische Spelen in Londen, de wethouder van Sport en Recreatie van Rotterdam, Antoinette Laan, dat Rotterdam zich inmiddels kandidaat heeft gesteld voor de organisatie van de Jeugd Olympische Spelen in 2018. Er is echter tenminste één probleem: Rotterdam beschikt niet over een 8- of 9-laans atletiekbaan met bijbehorende toeschouwersaccommodatie, kleedkamers, enz.. Men wil nu in het stadionpark een nieuwe atletiekbaan aanleggen, waarvan volgens wethouder Laan de kosten zo'n drie miljoen euro bedragen.

Had men indertijd nu maar naar de mensen van Rotterdam Atletiek geluisterd. (PW)

Het plan tot renovatie moest nog wel door de gemeenteraad worden goedgekeurd. Van Gerard Rooyackers, lid van de raadsfractie van de PvdA, hoorden we dat zijn fractie tegen de (kostbare) renovatie was, die was begroot op ruim 8 miljoen gulden.

Daarop stuurde ik een ‘brandbrief’, mede ondertekend door Dick de Bruyn en Walter Suvaal, naar alle raadsfracties. Ik schreef dat het een schande voor Rotterdam zou zijn wanneer onze stad niet over een kunststofaccommodatie zou beschikken, terwijl elders in ons land al vele kunststofbanen waren aangelegd. Toen het voorstel tot renovatie Nenijs

in de gemeenteraad ter stemming kwam, werd die stemming op de publieke tribune van de raadzaal in het stadhuis met spanning meebeleefd door mevrouw

Het vernieuwde krachthonk van Rotterdam Atletiek.

(foto Erwin Suvaal)

Giesen, Gerard Giesen, secretaresse Lidy van Onlangs, Harrie Overzier, Ed Meeuws en mijn persoontje. We waren als kinderen zo blij toen bleek, dat

het voorstel met nipte meerderheid was aangenomen. Gerard Rooyackers zei ons achteraf, dat onze brandbrief er toe had geleid, dat een deel van de fractie toch maar vóór had gestemd. Ik durf te stellen, dat zonder die brandbrief we geen kunststofaccommodatie zouden hebben en er waarschijnlijk huizen op de plaats van onze baan zouden zijn gekomen.

In de gang naar de kleedkamers hangen twee collages van foto's die ik in 1982 van de renovatie van de baan en van de fundering voor kantine, kleedkamers en krachthonk maakte.

De op 3 november bij de opening aanwezige leden hebben de in het krachthonk aangebrachte fotowanden met plezier bekeken.

Voorafgaand aan de (her)opening van het krachthonk werden door onze voorzitter met een gloedvolle speech onze Olympiërs Robert Lathouwers, Patrick van Luijk, Ronald Hertog en trainers Errol Esajas en Ellsworth Manuel gehuldigd en in de bloemen gezet. Jammer dat Churandy Martina, Brian Mariano en Ronalds trainster Bernadette niet aanwezig waren.

Al met al toch een geslaagde middag!

Huug Fischbuch

Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed

► Zoektocht in de Nederlands-Indische atletiek

Lang niet alle Vrienden zullen weten hoe de atletiek in het voormalige Nederlands-Indië in elkaar stak. Toch was er vóór 1940 een redelijk goed functionerende atletiekbond onder de naam Nederlands-Indische Athletiek Unie (N.I.A.U.), voornamelijk op Java. ^{o)} Centra waren Soerabaja, Malang, Solo, Djokjakarta en Bandoeng. Stichting Atletiekerfgoed komt daar te zijner tijd nog op terug. Af en toe krijgen we een verzoek van nazaten van Nederlandse burgers en militairen, die daar soms lange tijd gewoond en gewerkt hebben, om behaalde kampioenschappen en prestaties op te sporen. Zo ook afgelopen najaar. Mevrouw Boot uit Sneek schreef op 26 september het volgende:

Van: Marjan Boot

Datum: woensdag 26 september 2012

Aan: Chris Konings

Onderwerp: Atletiekkampioenschappen Java

Geachte heer Konings,

op de website van de Atletiekunie staat uw Stichting Atletiekerfgoed genoemd, gespecialiseerd in informatie over de historie van de Nederlandse atletiek. Hebt u ook informatie over atletiekwedstrijden in voormalig Nederlands-Indië?

Ik ben namelijk op zoek naar informatie over mijn vader Jan Boot, geboren 25-02-1911, die als KNIL-militair op Java gelegerd is geweest in de periode 1937-1948.

Mijn vader deed veel aan atletiek, vooral discuswerpen. Hij heeft deelgenomen aan de Javaanse Atletiekkampioenschappen, waarschijnlijk in 1938. Volgens bronnen in mijn familie is hij kampioen discuswerpen geweest, maar ik kan hierover geen documentatie vinden.

Kunt u tips geven waar ik verdere informatie kan vinden?

Met vriendelijke groet,

Marjan Boot

Op 27 september bevestigen wij de ontvangst van het verzoek en zeggen toe dat we gaan zoeken. Echter, in onze archieven zit de Nederlands-Indische atletiek niet mooi gegroepeerd op één plaats. In de AW's uit die tijd was er een officiële rubriek over Nederlands-Indië, maar er waren ook atleten die brieven met wedstrijdverslagen naar de AW-redactie stuurden. Jaap van der Poll, de Olympische speerwerper uit 1936, was één van die schrijvers, maar er waren er meer. We hebben voor mevrouw Boot eerst de AW's uit 1937, 1938 en 1939 nageplozen.

Er was geen discuswerper met de naam Boot te vinden. Als we helemaal niets kunnen vinden, gaat Paul van Gool een dagje achter de computer zitten om digitaal verder te zoeken. In dit geval ook in

^{o)} Van Nico van Horn - onderzoeker op het gebied van de koloniale geschiedenis; hij schreef onder meer artikelen en boeken over de geschiedenis van de sport in Nederlands-Indië – vernamen wij, dat de Nederlandsch-Indische Athletiek Unie in 1917 in Batavia is opgericht. De statuten werden in 1918 officieel goedgekeurd. Na de oorlog is de NIAU in 1947 nieuw leven ingeblazen. De Unie was voorts aangesloten bij het Nederlandsch-Indische Olympisch Comité en is opgegaan in de op 3 september 1950 opgerichte Persatuan Atletik Seluruh Indonesia.

---

het sportblad "Locomotief" uit Soerabaja. Daarin vinden we een uitslag discuswerpen met als winnaar een zekere Boom. Gezien de vaak slechte telefoonverbindingen kan het zijn dat Boom Boot moet zijn.

Uit de AW:

Onze oud-kampioen speerwerper J. v.d. Poll schrijft ons vanuit Modjo-Agoeng op 8-1-1939 het volgende:

Na de oprichting van de Indische Trekvogels in October 1938 door de heeren Dobbenga, Palmers, Moen, van Leeuwen en nog eenige andere heeren te Soerabaja, schijnt er alhier een opleving van de athletiek sport waar te nemen. Eenige zeer enthousiaste leden, o.a. Ad Palmers en Peter Hamilton, weten de leiders der verschillende athletiekplegende vereenigingen te interesseeren voor meer wedstrijden, zoodat we minstens één wedstrijd per maand zullen hebben. Mede door de athletiekcompetitie, waar ik den vorigen keer over schreef, is de publieke belangstelling groter geworden. Den vorigen keer schreef ik dat er 170 deelnemers waren op de Jaarmarktwedstrijden (dus niet, zooals per abuis werd afgedrukt: 17). De deelneming van de zijde der atleten is werkelijk zeer enthousiast.

Foto van de Indische atletiekvereniging Trekvogels met links op de voorgrond Jaap van der Poll (gehurkt).
(fotoarchief Piet Wijker)

Onze zoektocht wordt voortgezet en op 21 oktober melden we mevrouw Boot dat we wel de complete uitslagen hebben van 1939, maar dat daar geen discuswerper Boot in voorkomt. Het discuswerpen wordt gewonnen door Nap Dias met 37,04 meter. Jaap van der Poll wordt 3de met 35,16 meter.

Direct krijgen we een antwoordmailtje van Marjan Boot:

Van: Marjan Boot

Datum: zondag 21 oktober 2012

Aan: Chris Konings

Onderwerp: RE: Atletiek kamp op Java

Geachte heer Konings,

jammer dat het niet gelukt is om informatie te vinden over mijn vader, maar ik wil u heel hartelijk danken voor de moeite die u hebt genomen om mij te helpen bij mijn zoektocht. Ik heb zonet de bijdrage in de zoekkosten overgemaakt.

Binnenkort breng ik een bezoek aan de Koninklijke Bibliotheek in Den Haag. Ik heb onlangs telefonisch contact gehad en kan daar Het Soerabaiaasch Handelsblad inzien. Dit is namelijk niet

---

online beschikbaar. Mocht ik nog interessante dingen tegenkomen dan laat ik dat even weten en ik maak in ieder geval kopieën!

Mijn antwoord van 22 oktober 2012:

Bedankt mevrouw Boot. Ook wij blijven bij het doornemen van oud materiaal uitkijken naar Jan Boot. Bij voorbaat dank voor Uw toezegging om materiaal over atletiek in Nederlands-Indië te kopiëren uit kranten die niet digitaal zijn te raadplegen.

Met vriendelijke groet, Chris Konings

Beste Vrienden, jullie zien dat het ook niet altijd bingo is bij de zoektochten van Erfgoed.

Chris Konings

Maakt liefde blind?

Zoals u weet was ik eind vorig jaar in Australië. Tijdens de rondreis die mijn vrouw en ik ‘Down Under’ maakten, brachten wij in Melbourne ook een bezoek aan mijn goede vriendin Marion Huygens, dochter van Tini Koopmans, in de jaren dertig vijfvoudig Nederlands kampioene op verschillende onderdelen en deelneemster aan de Olympische Spelen van 1936 in Berlijn.

Bij die gelegenheid werd mij, tot mijn verrassing, een exemplaar aangeboden van de in boekvorm uitgegeven memoires die Marions vader Max ooit heeft geschreven, getiteld *The beginning of a one thousand kilometre journey*. Er zijn van dit boek slechts een dertigtal exemplaren uitgegeven, dus ik was uiteraard zeer vereerd.

Het bijzondere aan het boek is, dat Max Huygens niet alleen beschrijft hoe Tini en hij met de drie kinderen hun leven oppakten, nadat de Huygens in 1950 in Australië waren gearriveerd, maar ook schetst hij gedetailleerd het verloop van zijn jeugd in Nederland. En dus komt in zijn memoires ook aan de orde, hoe Tini en hij elkaar ontmoetten en hoe de liefde tussen dit tweetal opbloede.

Beautiful long legs

Nu wil het geval dat de in 1913 in Tilburg geboren Max in maart 1937 door Simon de Wit, bij wie hij inmiddels sinds november 1936 werkte, werd overgeplaatst van een filiaal in Zwolle naar een in Groningen. Daar kwam Huygens opnieuw in contact met Gerrit de Wit, een maatje uit zijn militaire diensttijd in de periode 1932-1933. Gerrit bleek inmiddels een actief atleet te zijn geworden van het plaatselijke A.V.G. (Athletiek Vereniging Groningen).

Op zeker moment nodigt Gerrit de Wit Max uit om, vergezeld van diens vriendin Jellie, met A.V.G. mee te gaan naar een wedstrijd in Assen. Het is 20 juni 1937 en Max zegt direct ja. De AVG-ers zijn een gezellig stel en Max haalt samen met Gerrit graag herinneringen op uit hun beider militaire diensttijd.

In Assen op de baan aangekomen komt Max samen met Jellie op de tribune te zitten recht tegenover de hoogspringbak, waar de vrouwen aan hun wedstrijd beginnen. Zijn aandacht wordt al gauw getrokken door *‘one tall, very tanned girl. I remarked to Jellie what beautiful long legs she had. Jellie said this was Tini Koopmans, the present high-jump champion of Holland, who had represented Holland at last year’s Olympic Games in Berlin. I vaguely remembered the name, but that was all.’*

Nu was Jellie in haar informatie naar Max Huygens toe niet helemaal correct, want weliswaar was Tini Koopmans in 1933 tot en met 1935 nationaal hoogspringkampioene geweest, maar in 1936 was die titel haar inmiddels afgenomen door ene Fanny Koen. Doch dit terzijde.

Prijsuitreiking

Die avond vindt in het concertgebouw de prijsuitreiking plaats met aansluitend dansen. Max komt aan een tafel te zitten vlak naast die van de dames van Atalanta, de club van Tini Koopmans en raakt opnieuw door haar begeistert: *'she had a very pleasant face with a ready smile, very short dark brown hair, a slim body and elegantly dressed'*, zo schrijft hij in zijn boek. Tini wordt er tijdens de prijsuitreiking gehuldigd, want *'Tini Koopmans won 1st prize for high-jump of 1.58 metres.'*

Later vraagt de doortastende Max Tini ten dans en bloeit die avond de liefde op tussen het tweetal.

Tini Koopmans, het meisje met de mooie lange benen.
(fotoarchief Piet Wijker)

Wat ons nu in dit hele verhaal intrigeert, is die 1,58 m. Want nergens vinden we die prestatie terug, niet in het *Gouden Boek der K.N.A.U.* uit 1951, niet in de Aller Tijden ranglijsten uit 1960 en ook niet in het omvangrijke werk van de atletiekhistorici John Brant en Janus Wasko uit 2010, getiteld: *World Women's Athletics 100 Best Performers Year List 1926-1962*. Overal staat Tini Koopmans vermeld met een beste hoogspringprestatie van 1,57 m.

De vraag die ons nu bezighoudt is, of Max Huygens in 1937 zo verblind was door zijn ontluikende liefde, dat hij die hoogtesprong van Tini Koopmans in zijn boek mooier voorstelt dan deze in werkelijkheid is geweest, of dat hij aanwezig is geweest bij een prestatie die daarna in de vergetelheid is geraakt.

Wie het weet, mag het zeggen.

Piet Wijker

VOOR HET VOETLICHT

Toen de 400 meter nog iets voorstelde

Na veertig jaar staat Trudy Ruth met haar in 1972 gelopen 400-metertijd nog altijd vijfde op de nationale Top 10 Aller Tijden Ranglijst.

(foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Geertruida (Trudy) Hendrika Ruth
<i>Geboren:</i>	20 mei 1950 te Hilversum
<i>Discipline:</i>	sprint
<i>Titels:</i>	Ned. kampioene A-meisjes: 200 m + 80 m hrd 1968 Sen. indoor: 60 m 1969, 1971; 400 m 1972, 1973; 500 m 1975; 60 m hrd 1969 Sen. outdoor: 200 m 1973, 1974, 1975; 400 m 1972, 1974, 1975 Roemeens kampioene: 100 m 1974; 200 m 1974
<i>Deelnemer OS:</i>	1972
<i>Deelnemer EK:</i>	1971, 1974
<i>Records:</i>	Ned. indoorrecordhoudster: 50 m 1970-1984; 50 m hrd. 1970-1984; 400 m 1972-1980 Ned. recordhoudster: 400 m 1972-1980, 4 x 400 m 1972-1978
<i>PR's:</i>	100 m: 11,5 s; 200 m: 23,3 s; 400 m: 52,45 s; 80 m hrd: 11,7 s; 100 m hrd: 13,9 s

---

Wie onze Olympische erfenis op de 400 meter in kaart wil brengen, is gauw klaar. Nadat in de begintijd van de moderne Olympische Spelen verschillende landgenoten vruchteloze pogingen hadden gedaan om eeuwige roem en eer op dit nummer te vergaren (Bram Evers, Cornelis den Held, Victor Henny, Jac Hoogveld en Henk van der Wal in 1908, Wim Bolten, Wim Kat en Ad Paulen in 1924, Harry Broos, Andries Hoogerwerf en opnieuw Ad Paulen in 1928), duurde het ruim een halve eeuw, alvorens Marcel Klarenbeek en Harry Schulting in Moskou een volgende poging waagden. Met hetzelfde resultaat overigens: geen enkele finaleplaats. Hiermee is wat onze mannen betreft het verhaal verteld.

Bij de vrouwen staat de 400 meter pas sinds de Olympische Spelen van 1964 op het programma. De zesde plaats van Tilly van der Zwaard dat jaar in Tokio, met het daarbij behorende Olympische certificaat (zie ook pag. 32), is tot op de dag van vandaag het hoogste wat een Nederlandse atleet of atlete op de Spelen op dit atletiekonderdeel ooit bereikte. Mirna van der Hoeven haalde in 1968 in Mexico de finale weliswaar ook, maar werd daarin achtste. Trudy Ruth kwam in 1972 in München tot de halve finale, terwijl in 1988 in Seoul Yvonne van Dorp in de kwartfinale strandde. Voeg daarbij dat Mirna van der Hoeven in 1968 eerder in de halve finale het Nederlandse record had teruggebracht tot 52,6 sec., terwijl Trudy Ruth vier jaar later in de kwartfinale met haar tijd van 52,45 sec. hetzelfde deed, en je hebt wel zo ongeveer alles gezegd wat er over te zeggen valt.

Ware ik een adept van Maurits Hendriks van NOC*NSF, dan zou mijn stelling dus zijn: ‘Nooit meer een cent aan besteden, die 400 meter. De kans op deelname aan de Spelen is, zo blijkt, uiterst gering, om over medaillekansen maar te zwijgen.’

Bijzonder

De 52,45 sec. van Trudy Ruth in München is trouwens om meer dan één reden bijzonder. Ten eerste duurde het tot 1980, voordat Tilly Jacobs er met 52,38 sec. zeventiende seconde van afknabbelde. Ten tweede staat Trudy, veertig jaar na dato, in ons land nog steeds op de vijfde plaats in de ranglijst met snelst gelopen 400 meters ooit. Terwijl zij het toch altijd een ontzettend zwaar nummer heeft gevonden. “Vooral die laatste 80 meter, zeg! Het leek wel, of die finish steeds verder weg ging. En je benen, je kreeg ze niet meer omhoog. Alleen toen ik die 52,45 liep, dat ging gewoon helemaal goed. Ik was er eigenlijk van overtuigd dat ik het die ronde daarop nog beter zou doen.” In de halve finale moest ze het vanuit de binnenbaan echter opnemen tegen onder meer de wereldrecordhoudster en latere Olympische kampioene Monika Zehrt, de West-Duitse kampioene Rita Wilden en de Australische Charlene Rendina, allemaal vrouwen met tijden in de 51 seconden achter hun naam. Haal die vanuit de binnenbaan maar eens in. Dat lukte natuurlijk niet.

Hockeybal

Toen Trudy Ruth zich als zestienjarig meisje bij het Hilversumse GAC aanmeldde, was die 400 meter beslist niet het onderdeel waarop zij zich wilde richten. Zoals zo vaak

---

speelde bij die aanmelding ook in haar geval de toevalligheidfactor een voorname rol. Trudy: “Ik had nog nooit aan sport gedaan, dus ik wilde op hockey of atletiek. Toen ben ik eerst bij hockey gaan kijken. Alleen hadden me ze nooit verteld dat je niet naast het doel moet gaan staan. Want die ballen die d'r naast vliegen, die zijn knetterhard. Nou, binnen twee minuten gebeurde het dus: ik had er één op mijn oog. Toen ben ik weggelopen en heb ik gezegd: hier kom ik dus nooit meer terug.” En zo viel de keuze op atletiek, op GAC, waar ze buiten mededinging aan de clubkampioenschappen mee mocht doen en direct alles won. “Dat was ergens in september. Toen begon gelijk de wintertraining en ben ik mee gaan trainen. En het jaar daarop zat ik in de Nederlandse jeugdploeg.”

Mazzel

Trudy Ruth had dus aanleg, vooral voor de langere sprint en de horden, wat ook blijkt uit het feit dat zij hierop al in 1968 bij de A-meisjes haar eerste nationale titels veroverde. Trudy: “Ik heb natuurlijk wel mazzel gehad dat het heel snel zo goed ging. Dat heeft ook wel meegespeeld om erin door te gaan.” De horden gooide zij overigens vrij snel aan de kant. “Voor horden moet je al vrij jong beginnen met techniek. Nou, die was bij mij niet optimaal. Dus ik knalde steeds met mijn knie tegen de horde. Op een gegeven moment was er gewoon een stukje van mijn knieschijf afgegaan, omdat ik maar steeds dezelfde beweging maakte en die horde dus steeds op hetzelfde punt raakte. Dat stukje zat toen los in mijn knie.” Toen kon zij kiezen: of het operatief laten weghalen, met alle gevolgen van dien, of zich beperken tot loopnummers zonder obstakels, want dan had ze verder nergens last van. “Ik koos voor het laatste. Dat stukje zit er nog steeds. Af en toe, bij bepaalde dingen, kan ik het nog voelen.”

Haatliefde

Een snelle starter is Trudy Ruth nooit geweest en dus kwam haar sprintvermogen aanvankelijk het best tot zijn recht op de 200 meter. Nationale titels bleven in die tijd echter achterwege, daarvoor was de concurrentie te groot. Totdat Jaap Noordenbos, haar trainer, in de winter van 1971/72 voorstelde om over te stappen op de 400 meter. Ze liet zich overhalen, al ging het niet van harte. “Eigenlijk heb ik die 400 meter nooit zo zien zitten. Ik vond het altijd maar een marathon”, aldus Trudy Ruth in 1979, in een AW-interview dat ik toen met haar had.

Het werd een haatliefde verhouding die haar overigens wel de nodige successen opleverde. Want naast de reeds gememoreerde prestatie in München veroverde zij vanaf 1972 vijf nationale titels op dit zware onderdeel (zelfs zes, als je de in 1975 gelopen 500 m indoor hier ook bijtelt), terwijl ze ineens ook op de 200 meter in ons land met drie titels op rij de te kloppen atlete werd.

Hoe hard ze in de jaren die op München volgden echter ook trainde, sneller dan die 52,45 liep ze de 400 meter nooit meer. Trudy heeft eigenlijk nooit goed begrepen wat daar nu de oorzaak van is geweest. “Na München ben ik keihard op dezelfde manier doorgegaan met trainen. Ik ben ook gewoon bij Jaap Noordenbos gebleven. Nee, ik heb het nooit..., terwijl

---

ik altijd wel het gevoel heb gehad, dat er nog meer ingezeten had.” Zoals bijvoorbeeld op de EK van 1974 in Rome, waar zij met 53,30 sec. ternaauwernood haar serie overleefde en in de halve finale met 53,46 sec. strandde. *Ze liep als 'n drol*, was het kernachtige commentaar van Noordenbos destijds.

Ademnood

In het najaar van 1976 stopte Trudy Ruth, die in de winter na München met Wunderink was getrouwd, ermee. De oorzaak was eenvoudig: ze was in verwachting geraakt. Heeft ze nooit overwogen om daarna de draad weer op te pakken? Trudy: “Nee, want de eerste keer is het dus fout gegaan. Ze zeiden dat het kind beklemd was geraakt door mijn buikspieren. Toen ik dus voor de tweede keer in verwachting raakte, ben ik dan ook van het ene op het andere moment gestopt. Die tweede wilde er ook bijna niet uitkomen, die heeft ook ademnood gehad. Toen hoefde het van mij dus niet meer.” Inmiddels is zij in het gelukkige bezit van drie kinderen. “Ze zijn nu 35, 32 en 28 en allemaal levensgenieters, dus ik ben nog geen oma”, lacht Trudy, die zich na haar actieve atletiekloopbaan vervolgens enkele jaren toelagde op het trainen van de jeugd bij GAC in Hilversum en enkele bestuursfuncties vervulde. Totdat ze verhuisde naar haar huidige adres in Huizen en de kinderen meer en meer haar tijd en aandacht vergden. Trudy: “Toen ben ik echt helemaal gekapt met alles. Dat was het laatste. Tegenwoordig kijk ik af en toe nog wel eens hier op de baan, als ik hoor dat er wedstrijden zijn. Maar verder heb ik nooit meer de behoefte gehad.”

Hernia

Daar komt bij dat Trudy Ruth gaandeweg steeds meer last kreeg van haar rug. “Dat begon met een zeurpijn, onderin mijn rug. Het werd erger en erger, totdat ik op een gegeven moment zei: dat been wil helemaal niet meer. Je kon er naalden inzetten, het deed helemaal niks meer. En ik zakte door mijn knieën heen. Toen heb ik eerst een tijd plat gelegen en therapie gehad. Maar er verbeterde niet veel. Tenslotte, na allerlei testen in het ziekenhuis in Hilversum, kwamen ze erachter dat ik een hernia op twee niveaus onder in mijn rug heb, maar met zoveel beschadigingen, dat daar niks meer aan te doen is. Dat is ook de reden waarom ik gewoon een heel dood bovenbeen heb. En ja, dan heb je door dat er in enen een hele hoop dingen niet meer kunnen.” Of ze deze klachten aan de atletiek heeft overgehouden? “Vermoedelijk wel, al is dat nooit met zekerheid te zeggen, natuurlijk.” Toen ze tijdens de verhuizing naar Huizen een keer in de schoorsteen van de open haard moest kijken, sloeg haar rug volledig op slot en duurde het bijna 24 uur, voordat ze haar daar weer uit wisten te krijgen. “Toen het met therapie en zo uiteindelijk allemaal weer gelukt was, heb ik gezegd van: nou doe ik dus ook niks geen gekke dingen meer. Ik kon kiezen, als ik nog iets op sport- of wat dan ook voor gebied wilde doen, zou ik verder niks anders meer kunnen. Dus toen was het allemaal definitief afgelopen.”

Dat niet wil zeggen dat Trudy Ruth nu met enige rancune terugkijkt op haar atletiekloopbaan. “Ik zou zelfs, met de kennis van nu, zo weer veertig jaar terug gaan, ik zou het zo weer doen. Het is gewoon een ontzettend leuke tijd geweest. Steeds weer voor

---

jezelf je grenzen verleggen, zo van: wat kan je en hoever kan je dat uitbreiden? En wij zaten natuurlijk midden in het Oostblokgebeuren, met die muur en alles. Ik heb daar dingen gezien, dan denk ik: je hebt gewoon aan den lijve een stukje geschiedenis meegemaakt. Wat een ander in een boekje leest, hebben wij allemaal gezien. Dat zijn dingen, die kunnen ze je nooit meer afnemen.”

Tanks

Keerzijde is, dat zij in 1972 in München ook de aanslag van de Palestijnse terroristen op de Israëlische atleten meemaakte. Ook dat vergeet ze nooit meer, al had ze die episode uit de geschiedenis liever overgeslagen. Trudy: “Ik was al klaar, godzijdank, want anders had ik dus echt niet gelopen. Ik ben later nog menig keer, als wij op vakantie via Duitsland kwamen, met de kinderen daar naartoe gegaan en heb ze er altijd veel over verteld en laten zien. Niet mijn deelnemen, maar wat er allemaal gebeurd is, blijft toch de hoofdmoot. Wij hadden als atleten dus die flats en ik zat als enige op de benedenverdieping, want ik durfde niet in de lift, ik heb een vorm van claustrofobie. Onder het hele dorp langs liep zo’n geul als aanvoeroute voor de vrachtauto’s met eten en drinken. Op een gegeven moment, ’s morgens vroeg, hoorde je allemaal helikopters. Nou, dan ga je toch even naar buiten kijken. En toen – dat beeld vergeet ik dus nooit meer – zag je door die gleuf geen gewone auto’s rijden, maar tanks! Kijk, daar kan ik nóg kippenvel van krijgen. Dat beeld past niet bij een sportevenement.”

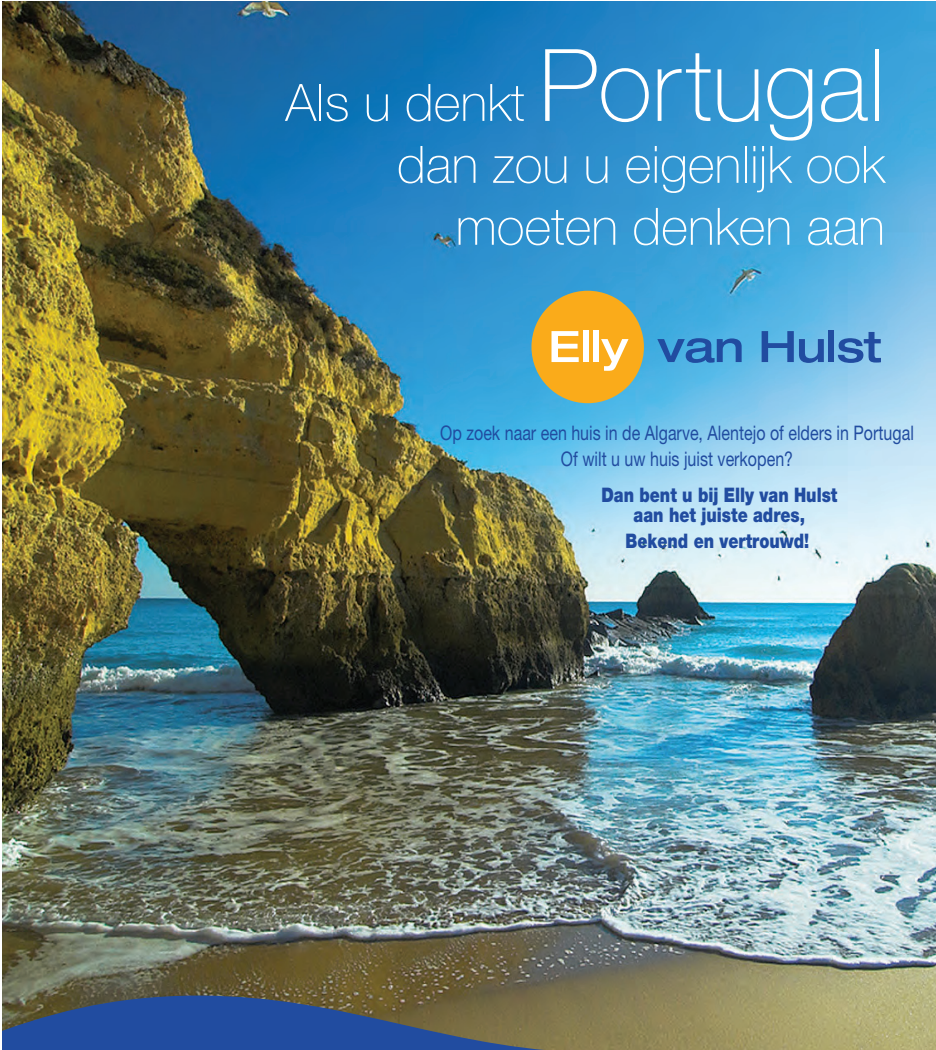
Gelukkig kan zij die ervaring goed los blijven zien van haar eigen prestatie, omdat zij die dus al had geleverd. Trudy: “Maar ik denk dat het voor mensen die niet klaar waren, zoals een Haico en een Bram (Scharn en Wassenaar – PW) en die dus teruggegaan zijn, een rare ervaring moet zijn geweest.”

Theaterwereld

Tegenwoordig is Trudy Ruth - alleenstaand, sinds haar huwelijk zo’n jaar of zeven geleden strandde - alweer heel wat jaartjes actief in de theaterwereld. Ze werkt bij de receptie en kaartverkoop van het bekende Theater en Congrescentrum ’t Spant in Bussum, vandaag de dag kortweg ‘Spant’ geheten. Trudy: “Het is echt heel leuk werk. Je hebt er ook een leuk wereldje aan. Je wordt her en der uitgenodigd om voorstellingen te zien en om die te promoten in je eigen theater en zo.”

Ze volgt de sport nog steeds, zij het op afstand. Dus ook de huidige dopingdiscussie. Trudy is altijd fel gekant geweest tegen dopinggebruik, maar tegelijk ook realistisch: “Ik blijf erbij, wat men van de Tour de France verwacht, dat kan je gewoon niet puur natuur doen. Dat is in alle takken van sport; als je zóveel van die mensen vraagt... en dat geldt ook voor sponsors. Ik vind het triest dat Lance Armstrong nu de gebeten hond is, want in alle takken van sport wordt gebruikt. Ze maken mij niet wijs dat dit niet zo is. Het is hetzelfde als dat ze wel eens zeggen: jongens, je moet naar die-en-die school gaan, want daar wordt niet gedeald. Nou, op elke school wordt gedeald! Dat vind ik nou je ogen sluiten voor een stukje realiteit.” Daar doet Trudy Ruth in elk geval niet aan mee.

Piet Wijker

Als u denkt **Portugal**
dan zou u eigenlijk ook
moeten denken aan

Elly van Hulst

Op zoek naar een huis in de Algarve, Alentejo of elders in Portugal
Of wilt u uw huis juist verkopen?

**Dan bent u bij Elly van Hulst
aan het juiste adres,
Bekend en vertrouwd!**

Elly van Hulst

www.property-runner.com • ellyvanhulst@mail.telepac.pt

Corotelo, Cerro do Botelho
8150-909 S. Bras de Alportel
Algarve / Portugal
Tel: [00351] 289 842 992
Fax: [00351] 289 842 986

- Erkende makelaar [Licença AMI 6392]
[APEMI 3076]
- Begeleiding in het Nederlands
- Bekend [inderdaad de vroegere atlete]
- Vertrouwd [Ridder in de orde van Oranje-Nassau]

Bezint eer gij begint

(Een artikel voor clubbestuurders en baanbeheerders onder ons.)

Het is al een oud spreekwoord, mijn grootmoeder gebruikte het te pas en te onpas.

Op 28 december 2012 heeft de Stichting Tollien Schuurman na 12 ½ jaar de handdoek in de ring gegooid. Ze heeft de eigen atletiekbaan verkocht aan de gemeente Smallingerland (de eerste eigenaar) en is schuldenvrij uit het avontuur gestapt.

Even in een paar woorden de geschiedenis van de Drachtster atletiekbaan. Begin jaren zeventig woonde oud-Vriendenvoorzitter Bob Vos in Drachten, alwaar hij werkzaam was bij Philips. Hij was voorzitter en trainer van de AV Impala. De accommodatie bestond uit een grasbaan en een paar springbakken. De gemeentesecretaris in die tijd was dhr. Nauta, een man met een groot sporthart. Bob Vos nam hem mee naar Papendal, waar ir. Moorman van NOC*NSF de eerste kunststofbaan liet aanleggen.

Om een lang verhaal kort te maken: in Drachten werd een goedkopere uitvoering van de Arnhemse baan aangelegd, een zogenaamde Rubkor baan. Het was de eerste in Nederland na Papendal. Het Nederlands Kampioenschap 1971 vond er plaats in het onvoorstelbaar hete weekend van 3 en 4 juli.

In 1986 was de baan totaal versleten en is er na veel geharrewar een baan van het type Sportelast aangelegd op dezelfde ondergrond van de bestaande baan, zes lanen rond en acht sprintlanen. Die heeft het nog geen tien jaar uitgehouden en werd afgekeurd.

De gemeente vond dat veel te snel en wilde niet de knip trekken voor een nieuwe baan. Ingenieursbureau Oranjewoud berekende een richtprijs voor de totale renovatie, welke uitkwam op NLG 2.350.000, -

Er is drie jaar over onderhandeld. Er werd een stichting opgericht door 5 mannen met een grote liefde voor de atletiek. Begin 2000 was er een overeenkomst met de gemeente. De Stichting laat een bestek maken en zorgt er voor dat de prijs beneden de 2 miljoen gulden blijft. De Stichting doet namens de gemeente het bouwtoezicht. Het werd een Fasttrack baan van BSW uit Duitsland, aangelegd door van Kessel Sport uit Buren. De BTW zou door de Stichting worden teruggevorderd, zodat het hele project ongeveer 1,6 miljoen gulden ging kosten.

De Stichting betaalde ca. 2 ton aan de gemeente en kreeg per jaar 13.000,- Euro voor het onderhoud.

Na de vertraagde aanleg werd het complex in augustus 2002 in gebruik genomen.

Al binnen een jaar ontstonden op het hoogspringsegment blazen, omdat de toplaaq niet goed hechtte op de waterdichte onderbouw.

Met dit euvel hebben we jaren, tot 2008, te doen gehad. In de zomer van dat jaar heeft de Stichting na 2 jaar onderhandelen opdracht gegeven om 220 meter van de baan totaal te vervangen. Daarvoor moest in een gesprek met de bank een fors bedrag op tafel komen, want er was bijna geen garantie meer na 6 jaar.

De Stichting Tollien Schuurman moest vanaf dat moment scherp aan de wind varen.

Toen in 2012 de ISA de keuring uitvoerde, bleek dat er in totaal voor ca. € 40.000,- herstelwerk moest worden uitgevoerd. Daarnaast moet in 2013 de baan nat gereinigd en opnieuw belijnd worden. Kosten ca. € 12.000,-

Dat wilden de 5 van de Stichting niet meer doen. De club Impala had tot dat moment voor weinig geld een mooie, perfect onderhouden baan in gebruik. De Stichting Tollien Schuurman hield de club uit de wind. Al het onderhoudswerk werd in eigen beheer uitgevoerd.

Goten liggen een halve cm te hoog.
(foto Roger Konings)

De Stichting heeft na gesprekken met de adviseurs van de Atletiekunie, de heren Freek Warners en Lomme Siebenga, in het najaar van 2012 besloten de optie uit het contract met de gemeente te lichten. Daarin was omschreven dat we in bijzondere omstandigheden de baan konden terug verkopen aan de gemeente.

De AV Impala is er niet blij mee. De club zal de baan gaan huren van de gemeente. Dat gaat ze veel meer geld kosten dan wat ze tot nu toe aan de Stichting Tollien Schuurman betaalde. Het kon niet anders, financieel was de Stichting aan het eind van zijn Latijn.

Als clubje een atletiekaccommodatie beheren en onderhouden is bijkans onmogelijk. Dat is het clubje van vijf oude (en nu wijzere) mannen met de mooie naam Stichting Tollien Schuurman °) pijnlijk duidelijk geworden.

Chris Konings

°) Tollien Schuurman, voormalig penningmeester van de Vrienden, was op de 100 m wereldrecordhoudster in 11,9 sec., gelopen in 1932. Eerder, in 1930, had zij met haar 12,0 sec. het toenmalige wereldrecord reeds geëvenaard.

In het zonnetje

Leden van de Vrienden van de K.N.A.U. die de leeftijd van 75 hebben bereikt, worden jaarlijks op de reünie in november in het zonnetje gezet. In het bijzijn van alle reünisten een toespraak van vice-voorzitter Chris Konings, waarin de loopbaan van betrokkene de revue passeert en waarin zo nu en dan een vrolijke noot niet ontbreekt, plus een presentje in de vorm van een lezenswaardig aandenken, horen sinds jaar en dag tot het vaste ritueel. Kom je als 75-jarige om wat voor reden ook niet naar zo'n reünie, dan loop je dat dus mis. 'Eigen schuld, dikke bult' zou je kunnen zeggen, had je maar wèl op die reünie moeten verschijnen. Jawel, maar dat is natuurlijk niet fair tegenover diegenen die simpelweg niet in staat zijn om aanwezig te zijn. Zoals bijvoorbeeld onze leden die in andere, meest verre, landen wonen.

Neem nu Tilly van der Zwaard. Tilly woont al sinds de jaren zeventig in Florida. Dan stap je niet zomaar even in het vliegtuig voor een reünie van de Vrienden, ook al ben je nog zo'n trouw lid. Dit jaar zou ze dat echter wel moeten doen, want vorige maand werd Tilly 75.

Om haar toch de aandacht te geven die ze verdient, overigens niet alleen omdat ze dit jaar die mijlpaal heeft bereikt,

Waardering voor een goede Olympische prestatie in diverse vormen. Hierboven ziet u Tilly bij het certificaat dat zij overhield aan haar 400 meterprestatie in Tokio in 1964, ingelijst aan de wand, thuis in Edgewater, rechtsonder staat zij temidden van een schare haar bewonderende wielrenners in haar toenmalige woonplaats Aalsmeer, kort na haar terugkeer uit Tokio in 1964. (foto's Tilly van der Zwaard)

maar ook om nog eens stil te staan bij het feit dat zij op de 400 meter de beste Olympische prestatie op haar naam heeft staan die een Nederlandse Olympiër op dit nummer ooit leverde (zie de rubriek 'Voor het voetlicht'), zetten wij haar hier in het zonnetje. Met een paar leuke foto's die deze memorabele prestatie nog eens extra accentueren.

Tilly, van harte en nog vele jaren!

Piet Wijker

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

► Anouk Vetter

In de vorige Vriendenband stelden wij u voor aan de atleten die wij het komende jaar gaan ondersteunen. In deze ploeg is een verandering aangebracht. Pas na onze presentatie werd bekend, dat Anouk Vetter komend jaar is geselecteerd voor de AA-drinkselectie. Dit betekent dat zij niet ook door het Vrienden Jeugdfonds kan worden ondersteund. Per email ontvingen wij van haar het volgende bericht:

“Ik wil jou/jullie ontzettend hartelijk bedanken voor de steun van het Vriendenfonds, voor mij heeft dat veel betekend, financieel maakte dit het mogelijk om iets extra's te doen; het getoonde vertrouwen was voor mij belangrijk. Mijn dank is groot. “

Wij zijn erg blij voor Anouk en blijven haar volgen.

► Twee atleten van Jeugdfonds bij EK cross

Tijdens de EK cross die in december in Boedapest werden gehouden deden twee door het Jeugdfonds ondersteunde atletes mee: Maureen Koster bij de neo-senioren (<23 jaar) en Jip Vastenburg bij de junioren. Beide dames hadden twee weken eerder uitstekend gepresteerd bij de NK cross: Jip werd kampioene bij de junioren en Maureen derde bij de dames, waarmee zij wel de beste neo-senior was. Hieronder treft u hun verslag van de EK cross aan.

Jip Vastenburg

Hierbij mijn stukje over de evaringen van de EK cross. Zoals jullie wel gehoord zullen hebben was het een chaotisch weekend. Ik ben zelf teleurgesteld over de race, omdat ik vlak na de start was gevallen. Ik voelde me echt sterk en voelde dat er top 10 in zat, maar het kwam er door de val helaas niet uit. Ik mag volgend jaar nog een jaartje mee strijden bij de junioren, dus kan ik opnieuw laten zien wat ik waard ben :) Bedankt voor jullie lieve mail voor de wedstrijd.

Hierbij het verslag:

Daar zit je dan een dag na de wedstrijd in de lobby van het hotel na te denken over de wedstrijd van gisteren. Na een korte nacht alles de revue laten passeren, positieve en negatieve punten uit de wedstrijd halen en verder kijken naar de volgende wedstrijden. Het was een chaotisch weekend, waarbij er veel leermoments zijn gecreëerd. Op vrijdag ondanks de “zwarte”

Jip Vastenburg, bezig aan haar inhaalrace na een ongelukkige start. (foto's Erik van Leeuwen)

---

sneeuwbuien met goede hoop naar Schiphol afgereisd. De vlucht van mijn ouders was uit voorzorg gecancelld, maar alles leek erop te wijzen dat onze vlucht om 14:15 zou vertrekken. Na te hebben ingecheckt zijn we naar de gate gelopen, waar we vooralsnog alleen maar een vertraging hadden van 30 minuten. Totdat we het bericht kregen dat er brand was in de verkeerstoren van Boedapest en er geen vlucht meer mogelijk was naar de luchthaven. Zit je dan met 18 man sterk en geen vlucht naar Boedapest. Even afwachten dus en hopen dat we via Wenen konden vliegen. Dat kon alleen helaas maar voor negen personen. Dus zit ja na 12 uur op Schiphol weer in de trein terug naar huis. Maar dit zijn de goede leermomenten. Niet laten afleiden en gewoon je ding doen, want vliegen dat konden we de dag erna alsnog. Op zaterdag vlogen we uiteindelijk om 20:55 richting Boedapest, waarna we om 00:00 in het hotel aankwamen. Omdat ik nog een klein pijntje had aan het bovenbeen, kon ik nog snel even bij de fysio terecht en kon ik om 01:00 naar bed toe.

Op de wedstrijddag hebben we de tijd gehad om nog even het parcours te verkennen en dan is het gewoon goed voorbereiden en knallen op de wedstrijd. Helaas duurde deze stemming slecht 150 meter, waarna ik werd geduwd en op de grond lag. Razendsnel weer opgestaan, maar de aansluiting met de kopgroep was verloren. Na een slechtere ronde kwam ik toch weer beter in het ritme en kon ik opschuiven naar de 28ste plaats. Ik had veel meer gehoopt, zeker omdat ik me de dag ervoor ontzettend goed voelde. Maar ik heb hier veel vertrouwen uitgehaald dat ik de aansluiting met de Europese top heb gevonden, alleen kwam het er bij deze wedstrijd niet geheel uit. Volgend jaar kan ik voor de laatste keer bij de junioren mee strijden en zal ik gebrand zijn op een beter resultaat!

Jip Vastenburg aan de finish in Boedapest.

Maureen Koster

Voorafgaand aan het EK cross wist ik niet precies wat ik van mezelf kon verwachten. De laatste paar weken voor het EK had ik door omstandigheden nogal onregelmatig getraind. Gelukkig ging de Warandeloop erg goed en werd ik derde op het NK cross. Dit was voor mij een bevestiging dat ik klaar was voor het EK cross!

Vrijdag 7 december vertrokken we naar Boedapest, althans dat was de bedoeling. Door een brand in de verkeerstoren van Boedapest werd onze vlucht gecancelld. Deze werd verplaatst naar zaterdagavond. Hier baalde ik natuurlijk enorm van, maar gelukkig kon ik de situatie vrij snel accepteren.

Zondag was eindelijk zo ver, mijn eerste deelname aan het EK cross. Het parcours lag bedekt met sneeuw en was alles behalve vlak. Aangezien we het parcours niet eerder hadden verkend, hebben we hier op de wedstrijddag veel aandacht aan besteed. Mij werd geadviseerd om hard te starten en dus deed ik dat ook. De eerste rondes liep ik redelijk voorin mee, maar op een gegeven moment moest ik de kopgroep laten gaan. Ik kon wel goed door blijven lopen, maar richting de laatste ronde begon de vermoeidheid toe te slaan. Uiteindelijk ben ik als 20e gefinisht.

Maureen Koster in fel gevecht met haar Belgische rivale Zenobie Vangansbeke.

Van dit toernooi heb ik veel geleerd. De heenreis was door de gecancelde vlucht nogal hectisch en dit had ik nog niet eerder meegemaakt. Wel moet ik zeggen dat dit geen invloed heeft gehad op mijn race. Zondagochtend was ik alle hectiek allang vergeten en was ik volledig gericht op de wedstrijd. Met mijn 20^e plek ben ik best tevreden, maar volgend jaar ga ik voor een top 10 klassering! Verder wil ik nog even kwijt dat de organisatie van het EK cross goed geregeld was. De organisatie probeerde, ondanks alle hectiek door de brand in de verkeersstoren, de atleten zo snel mogelijk naar hun hotel te brengen.

Toen wij 's avonds laat op het vliegveld in Boedapest arriveerden, stond er al een busje klaar om ons naar ons hotel te brengen. Daarnaast was ook de service in het hotel super! De komende periode doe ik mee aan de crosswedstrijden van het nationaal crosscircuit. Daarna loop ik een aantal wegwedstrijden. Dit zullen vooral 5km's zijn. Mijn piekmomenten liggen in juli, namelijk het EK onder 23 en het NK outdoor.

► Koen Smet loopt limiet EK-indoor

Op 13 januari liep Koen Smet een uitstekende 7,69 sec. op de 60 horden. Hij plaatste zich hiermee voor de EK indoor die in maart in Göteborg zal worden gehouden. Koen is met deze tijd de vierde Nederlander ooit, na Gregory Sedoc, Robin Korving en Marcel van der Westen. Wij zijn erg blij voor Koen en ook erg trots! In de volgende Vriendenband zult u zijn verhaal over de EK lezen.

► Menno Vloon naar meerkampinterland in Valencia

Menno Vloon is uitgenodigd voor de meerkampinterland die eind januari in Valencia wordt gehouden. Dat is een eervolle uitnodiging en wij wensen Menno veel succes! Ook hij zal in de volgende Vriendenband zijn verhaal hierover vertellen.

Ook Nadine Visser was voor deze interland uitgenodigd, maar zij zal helaas niet meedoen in verband met een blessure aan haar voet, die zij recent opliep.

Elly de Regt

In iedereen schuilt een atleet

www.atletiekunie.nl

Atletiekunie

Onze jarige Vrienden

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Maart 2013

2 Rein Knol (75) 072 5062212	Rooseveltstraat 38 1931 VP Egmond aan Zee
2 Ellen van de Bunt - Heemskerk (68) 0182 393053	Raadhuisweg 79 2811 HV Reeuwijk
3 Mariet Thomas - Valkenberg (62) 0251 247668	Drakenburg 44 1965 NS Heemskerk
3 Piet Wijker (69) 06-20219316	De Uitkijklaan 12 1974 XP IJmuiden
5 Henk Mentink (61) 036 5235933	Grote Plaat 19 3891 ZA Zeewolde
6 Lena Jansen (62) 0180 622372	Emmstraat 20 2991 BC Barendrecht
8 Ben Callemeijn (55) 043 8501994	Vaubanstraat 11 6217 LK Maastricht
8 Engel Gaarhuis (87) 0570 560689	Benedendijk 128 8121 AE Olst
8 Marjan Olyslager (51) 0180 664295	Voorstraat 112 2941 EW Lekkerkerk
10 Anneloes Beenakkers - Bosman (66) 024-3000464	Aalsburg 3104 6602 WS Wijchen
10 Kees de Kort (70) 013 5112583	Lange Trekke 17 5071 TR Udenhout
11 Ruud Smit (63) 053 4782447	Kafmolenhoek 37 7546 KW Enschede
14 Harry Janssen (78) 00297 5824168	Rumbastraat 11 Oranjestad Aruba
19 Piet Waaning (66) 071 3610477	Rederijkersplein 33 2203 GD Noordwijk
19 Walter Suvaal (74) 010 4204526	Christoffelkruid 36 3068 RD Rotterdam
20 Feico Jansma (71) 0513 541606	Schoterlandseweg 97 8413 NJ Oudehorne
20 Wim van der Krogt (65) 071 5891685	Pluimzeggekreek 9 2353 JN Leiderdorp

---

21 Marja Bak - Wokke (56)	Potvis 1
072 5622669	1704 WC Heerhugowaard
21 Riet Visschers - v/d Berg (60)	Heiberg 2a
046 4422646	6436 CL Amstenrade
22 Ria van Dinther - van Kuik (77)	J.van Ruusbroekstraat 12
073 6563970	5262 TD Vught
22 Harry Dost (69)	Heerschaphorst 16
053 4775495	7531 JM Enschede
23 Armand Ellsworth (52)	Koningsweg 64
0251 311664	1921 AV Akersloot
27 Roy Sedoc (59)	p/a Lucky Lukestraat 5
	1336 MK Almere
30 Roel Visser (74)	Anklaarseweg 173
055 3663808	7323 AB Apeldoorn
30 Bram Wassenaar (69)	Krimkade 67
071 5611324	2251 JZ Voorschoten

April 2013

4 Tom Jutte (73)	Saturnus 10
071 5899822	2353 WK Leiderdorp
5 Harrie Piereij (82)	Tooroplaan 11
0495 537412	6006 PK Weert
5 Marian Thomas (71)	Lijnbaan 3
072 5333196	1852 PV Heiloo
7 Bart Leenhouders (87)	Korfvlechterwei 14
040 2013920	5551 SW Valkenswaard
9 Bob Vos (79)	Voerakker 59
0318 620956	6713 SC Ede
10 Stans Brehm (68)	Bramenlaan 5
0111 650599	4328 KJ Burgh-Haamstede
10 Nelleke Broekmeulen-Koppelaar (44)	Repelsestraat 9
0418 652726	4182 PG Neerijnen
11 Gretha Versterre - van Zelm (76)	Het Wamellant 28
0251 651918	1902 AT Castricum
12 Hans Houtzager (69)	Sint Nicasiusstraat 77
040 2151361	5614 CE Eindhoven

---

13 Jaap Noordenbos (74) 078 6814986	De Raadtweg 31 3341 SB Hendrik Ido Ambacht
15 Mieke de Jong - van der Kolk (45) 0255 540848	Waterloolaan 36 1985 ER Driehuis (Velsen)
15 Arend Karenbeld (80) 050 5344596	Oude Middelhorst 49 9753 BR Haren (Groningen)
17 Elly van Mechelen - Ernest (66) 0165 544180	Trochietdijk 16 4706 TP Roosendaal
18 Selma Heijstek (80) 0516 492270	Helmholtstraat 12 8435 SG Donkerbroek
19 Bert Krijnen (68) 035 6932682	Rietmeent 124 1218 AZ Hilversum
21 Henk Kort (58) 06 57591719	Smaragd 31 3893 EP Zeewolde
21 Jo Bakels (92) 072 5714726	Dioneplantsoen 38 1701 BE Heerhugowaard
21 Anton Blok (69) 0031 653144833	Grove Denstraat 13 B 2400 Mol België
22 Cor Lambregts (55) 0475 600948	Asseltsestraat 6 6071 BT Swalmen
23 Jeltjo Doornbosch (77) 023 5242703	J. Nieuwenhuijzenstr 27 R 2013 ZB Haarlem
25 Dirk de Bruijn (77) 010 4381434	Kleefkruid 18 3191 JW Hoogvliet
26 Sjoerd Koster (80) 070 3277465	Ransuillaan 25 2261 DA Leidschendam
27 Huug Fischbuch (81) 010 4183520	Donizettilaan 11 3055 SG Rotterdam
28 Leo de Winter (69) 001 559 636 1007	2544 E Hillcrest Ct CA 93292 Visalia USA
28 Wim Krijnen (76) 023 5282921	Dinkellaan 4 2105 VL Heemstede
29 Rob Druppers (51) 06 41284644	Hardenbroek 221 3452 NH Vleuten

Onze jarige donateurs/donatrices

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Maart 2013

1	Theo Bonsen (71) 023 5259044	Verspronckweg 99 2023 BD Haarlem
6	Ciska Fischbuch-Lucas (78) 010 4183520	Donizettilaan 11 3055 SG Rotterdam
31	Emilie v.d. Voort-Weinmann (78) 0174 625987	Van Koppenweg 25 2672 EG Naaldwijk

April 2013

2	Wies Lemmens-Thomas (81) 043 3256036	Bellefroidlunet 48b 6221 KN Maastricht
3	Gré Hoekstra-Stuivenberg (93) 050 5252583	Wenkebachlaan 24 9728 JH Groningen
12	Lien Bakker-Braat (91) 010 4815074	Amelandseplein 44a 3083 BH Rotterdam
17	Paul van Gool (66) 026 3342013	Heuveloordweg 13 6862 HJ Oosterbeek
22	Mia v.d. Sluijs-Ubben (81) 046 4514538	Vriendenkringstraat 25 6141 LG Limbricht

